

"Zakaj tja gor?"

To vprašanje je po vsej verjetnosti prečkalo um tudi fantom, ki so se napram nam, ki v gore hodimo pohajkovat in uživati, bili primorani bojevati in dan za dnem ždeti v človeku precej nenaklonjenem okolju. Premočeni, pogosto premraženi in prestrašeni so **Avstro-Ogrski in Italijanski** mladci v kavernah vsi nemočni čakali na ukaze svojih nadrejenih, v peklu vojne vihre, ki ni prizanesla niti pogorju v okolici Soče. Pred nekaj več kot devetdesetimi leti je um za nekaj let odpovedal, kot se je dogajalo že poprej in na žalost tudi potem. Koliko volje in trpljenja je bilo potrebnega, da so preluknjali skalo in goro spremenili v nekaj vsaj približno podobnemu bivališču, koliko molitev in kletvic je bilo izrečenih v najtežjih trenutkih in koliko mladih življenj se je končalo v teh temnih in mokrih jamah? Ta in še mnoga druga morbidna vprašanja so mi črvičila um, ko sem še z dvema koroškima hribolazcema pričel gristi v breg. V breg, ki je videl že toliko gorja in nesmisel mu je bil brat.

Muzej nesmisla

Zanesljivo belo prevozno sredstvo nas brez problemov prepelje na "drug konec Slovenije", skozi **Vrsno pri Kobaridu - rojstno vas Simona Gregorčiča** in še naprej v klanec proti idilični vasi **Krn**. Če bi »*Bela strela*«

znal govoriti bi verjetno med lovljenjem sape na cilju na **Planini Kuhinja**

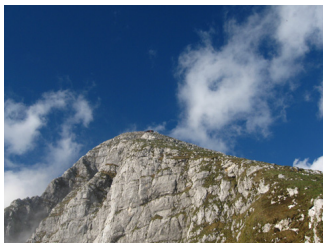
pridal kakšno sočno o ozkosti sicer asfaltirane ceste, a kot pravi pregovor - konec dober, vse dobro. Konec vzpona zanj, za nas šele začetek.

Pot proti **Krnu** pričnemo v popoldanskem času, če me spomin ne vara je ura pet, vročina pa neusmiljeno pritiska. Prvi koraki navkeber so vsaj zame najtežji, telesu se še ne svita najbolj in v presenečenju nad otovorjeno hojo se odzove kot ranjena žival. In kaj prebudi človeka bolje kot čreda vsaj na videz podivjanega goveda? Na to vprašanje si kar sami odgovorite, ko boste zrl v

Prispeval Igor Papotnik, foto: Matej Paradiž
Sreda, 14 Julij 2010 08:42

oči nečemu ki tehta desetkrat toliko kot vi, divje piha skozi nozdrvi, njegovih namenov in spola pa zaradi pomankljivega poznavanja teh prežvekovalcev in strahu pred njimi, žal ne prepoznate. Mi nismo hoteli tvegati in smo raje kot da bi končali v dnevnem časopisju, naredili ovinek in se spretno ognili bližnjemu srečanju s špičastim rogovjem.

Po prvih nepričakovanih nevarnostih nam je hoja stekla in ker je pot iz Planine Kuhinja tehnično nezahtevna, je oblast prevzel avtopilot in mletje navzgor, delno po soncu, delno skozi meglo, vodil v zavidljivem tempu pri polni obtežitvi. Razen nekaj ugibanj o možnosti nevihte, ki smo jih kaj hitro ovrgli, je pot do **Gomiščkovega zavetišča na Krnu**, ki leži na **nadmorski višini 2182 metrov**, potekala brez zapletov. Po dobrih dveh urah hoje in tisoč dvesto metrih razlike v nadmorski višini, se prepoteni in recimo delno utrujeni, končno najdemo pri zimski sobi prej omenjenega zavetišča, ki je na dan našega obiska bilo še zaprto.* Ker nihče od nas ni poznal velikosti te zimske sobe, je večino poti v nas rovaril dvom - kaj če ne bo prostora? Sicer smo oboroženi s spalnimi vrečami, ampak na tej višini se temperatura tudi poleti kar rada približa ledišču. »Če že ne bomo sami, bi nas morda lahko pričakalo par brhkih mladenk« smo si mislili, resnica pa je bila kar precej drugačna. Pred nami je bilo utaborjenih - reci in piši, že osem čeških možakarjev, ki so sodeč po opravi nekaterih članov, prvo vojno jemali še bolj resno kot mi. Kot sem kasneje zvedel iz pogovora, se je praded enega izmed njih boril prav tukaj, na Krnu.

Gomiščkovo zavetišče

Po kratki pavzi in podrobnem pregledu nastanitvenih kapacitet, smo se strinjali, da se bo na nek način dalo preživeti noč - mehkužnost na stran, nič nam ne bo manjkalo. Preden pa preizkusimo mehko teh gasilskih klopi, ki so nam na voljo, se vzpnemo še tistih nekaj metrov do **vrha Krna na nadmorsko višino 2244 metrov**, ki je tudi najvišja točka našega izleta. Čaka nas še čudovit sončni zahod, ki ga družno s češkimi kolegi tudi dodobra ovekovečimo, preden se dokončno zabubimo v spalne vreče. O neki gneči ravno ni moč govoriti, saj se je nekaj posameznikov odločilo kar za prenočevanje na prostem - dobra ideja.

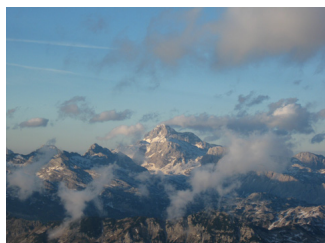
Prispeval Igor Papotnik, foto: Matej Paradiž
Sreda, 14 Julij 2010 08:42

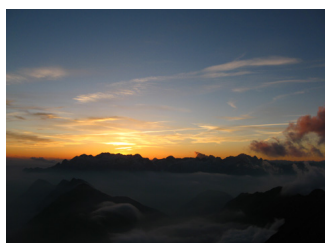
Razgled iz Krna

Razgled iz Krna

Pogled na Triglav

Sončni zahod na Krnu

Prispeval Igor Papotnik, foto: Matej Paradiž
Sreda, 14 Julij 2010 08:42

Ura je štiri zjutraj, noč se še ni poslovila, mi pa ponovno proti vrhu Krna, v pričakovanju sončnega vzhoda in fenomenalnega jutranjega razgleda po **Julijskih Alpah** in seveda še dlje. Naš naslednji cilj je soseda Krna,

Batognica

. To 2164 metrov visoko goro je prva svetovna vojna še posebej zaznamovala, saj je še vedno viden krater v katerem je odjeknila eksplozija 4100 kilogramov nitroglicerinske razstrelilne želatine, neprestano pa nas spremljajo tudi manjši ostanki vojne. Človek kar ne more verjeti da je skoraj sto let po teh tragičnih dogodkih, tako lahko naleteti na ostanke min, osebne predmete vojakov, razno strelivo in na metre in metre bodeče žice. Tukaj sem prvič v življenju zavil v kaverno in občutek je prav grozeč. Brez pretiravanja bi lahko dejal, da sem se tistih nekaj trenutkov počutil nelagodno, kot da je v teh rovih še vedno prisotnega nekaj zloveščega, sama misel na večletno bivanje v teh vlažnih in temnih tunelih pa se hitro razblini, ko jih lahko kot svoboden hribolazec kadarkoli zapustiš in se v jutranjem soncu napotiš k naslednjemu cilju.

Kaverna - zlovešč ostanek vojne

Razgled iz Batognice

Vrh nad Peski se je s svojimi 2176 nadmorskimi metri precej impozantno važil, ko smo se spuščali proti njemu in ga poskušali osvojiti kar po grebenu, kar je od nas terjalo nekaj lažjega prostega plezanja. Skala precej krušljiva, ampak tu smo - živi na vrhu našega zadnjega načrtanega dvatisočaka, ki nosi kot vsi ostali kuclji tod okoli vojne brazgotine.

Prispeval Igor Papatnik, foto: Matej Paradiž
Sreda, 14 Julij 2010 08:42

In kaj nam še preostane? Spust seveda. Še vedno smo kar nekaj ur oddaljeni od izhodišča, kjer vsaj upamo, da še vedno nedotaknjen čaka tisti, ki nas bo odpeljal domov. Po melišču, kjer je res dobesedno na vsakem koraku moč videti ostanke granat se spustimo do **Jezera v Lužnici, ki je s svojim 1801 metrom nad morsko gladino, najvišje ležeče Krnsko jezero.**

Žeja, lakota in vročina so dovoljšen faktor za dokončen spust in konec čudovitega izleta, ki bi ga priporočil res vsem, ki so vam hribi blizu in se boste sukali po tem koncu kokoške. [Več informacij o možnih poteh in ostalem kar pripomore k dobri pripravi na turo pa kot vedno na Bajtinem forumu.](#)

Po svojih zmožnostih in previdno.

*Izlet je bil opravljen 4. in 5. junija. Gomiščkovo zavetišče se je odprlo 12. junija. Trenutno je spet zaprto zaradi prenove.